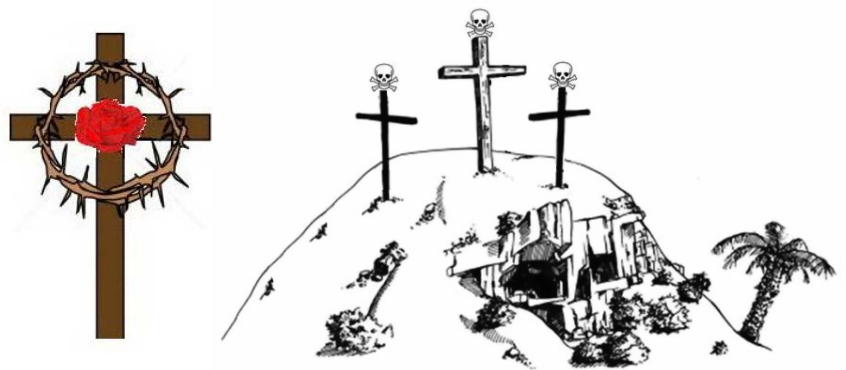

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΣΤΟΝ 18^ο ΒΑΘΜΟ
ΠΡΙΓΚΙΨ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ – ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

Διαβάζουμε στην περιγραφή τού Ερυθρού ναού (τυπικό μύησης 18^{ου} βαθμού) τα έξης :
 Είς την Άνατολήν καί υπεράνω τής έδρας του Σοφότατου υπάρχει ό φωτοβόλος αστήρ ☆, κάτωθεν αυτού πίναξ έγχρωμος παριστά τοπίον αόριστον, νεφελώδες, μόλις φωτιζόμενον υπό ερυθρωπών ακτίνων εξερχόμενων έκ τάφου ανοικτού καί κενού, ευρισκομένου είς το έμπροσθεν μέρος τού πίνακος.

Είς το βάθος τού πίνακος, επί λόφου, εικονίζονται τρεις Μέλανες σταυροί τών οποίων ο μεσαίος, κάθετος και μεγαλύτερος τών δυο άλλων φέρει εις το μέσον το Μυστικόν Ρόδον και περίξ αυτού ακάνθινον στέφανον.

Εν συνεχεία κατά την επεξήγηση τής Λέξεως I.N.R.I. ο Σοφότατος λέει :

Η αμάθεια και η επιτηδειότητα δεν χρησιμοποίησαν με καλό τρόπο το όνομα τού Ιησού, αλλά από τον θάνατο του μέχρι σήμερα οι υπερασπιστές του ευτυχώς δεν έλειψαν.

Σε όλα τα χρόνια οι Χριστιανοί διεκήρυξαν, στο όνομα τού Ιησού, ότι μεταξύ συνειδήσεως και αληθείας δεν υπάρχει διάμεσο τι και ότι ουδείς έχει το δικαίωμα να πει να πιστεύεις σε αυτό ή να μην πιστεύεις σε εκείνο.

Ιδού ο ευρεθείς Λόγος, η Ελευθερία τής Επιστήμης.

Μέχρι ποιού σημείου θα μας οδηγήσει αυτή κανείς δεν γνωρίζει.

Ο Σοφότατος δείχνει με την ράβδο τον πίνακα και λέει :

ο Τάφος συμβολίζει την ανάσταση τού Πνεύματος.

Με αυτόν τον τρόπο η ζωή αναγεννάται ακατάπαυστα ...

{ ο Μεταμορφωτικός Παράγων της Φύσεως }.

ΕΠΙΣΗΜΗ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΗ

Έπί του ανοικτού τούτου τάφου, εικόνας τής αθανάτου ζωής καί τής αθανάτου διανοίας, υποσχόμεθα νά είμεθα πιστοί εις το έργον των Ροδοσταύρων.

Λέει στο τυπικό του Μυστικού Διδασκάλου ο Πρόεδρος (τρίς ισχυρός) τού εργαστηρίου :

« Ο θάνατος τού Χιράμ συμβολίζει την υποδούλωση τού Πνεύματος.

Ο Τεκτονισμός έχει ως έργον την Πνευματικήν και ψυχικήν απελευθέρωσιν » .

Κατά την έναρξη τών εργασιών τού 9ου βαθμού ο Α' Επιθ* λέει :

Το άντρο παριστά το ανθρώπινο Πνεύμα ... Ο διδάσκαλος Χιράμ παριστά το ανθρώπινο Πνεύμα , το τείνον αδιακόπως προς την αλήθεια ... Η πηγή συμβολίζει την αλήθεια και την ζωογόνο δύναμη τού ανθρωπίνου Πνεύματος.

Συνεπώς όλοι οι συμβολισμοί και οι αλληγορίες τού 9ου βαθμού στοχεύουν προς την φύση και την λειτουργία τού ανθρωπίνου Πνεύματος και στους παράγοντες που το περιορίζουν « φονεύουν ».

Ας θυμηθούμε ότι σώμα είναι παραφθορά τής λέξης σήμα (= τάφος, δηλαδή τάφος τού Πνεύματος). Ο τάφος, από το γράμμα Τ = στάση - πέρας (το σημείο Τ τού Χιράμ στην μύηση τού διδασκάλου στο οποίο τα κύματα τού ανθρωπίνου ωκεανού (μαθητές, εταίροι και διδάσκαλοι) κοπάζουν και όλα τα πρόσωπα στρέφονται προς αυτόν) και το Φάος = Φως. Δηλαδή ο Ταφος είναι η κρυστάλλωση τού Φωτός - Πνεύματος (Πλάτωνος Κρατύλος).

Τι άλλο θα μπορούσε άλλωστε να συνιστά η Αδαμιαία Πτώση όπου οι πρωτόπλαστοι ή η ιδέα άνθρωπος εξέπεσαν τού Παράδεισου, ενσαρκωθήκαν σε υλικά σώματα (δερμάτινοι χιτώνες) και απωλέσαν την συνείδηση τού Πνευματικού εκείνου Κόσμου που στο έξης φυλλάσουν τα Χερουβίμ με την πύρινη Ρομφαία.

Σήμερα ο καθένας μεταχειρίζεται με πολύ μεγάλη ευκολία τις λέξεις Πνεύμα, πνευματικός, πνευματικότητα κ.λ.π., χωρίς να γνωρίζει ή να είναι δυνατόν να γνωρίσει ούτε τι είναι το Πνεύμα, ούτε από πού πηγάζει, ούτε αν υπόκειται σε μέτρα και σταθμά !

Είναι προφανές ότι υπάρχει ο Κόσμος τού ΕΙΝΑΙ (ο ΘΕΟΣ αρχικό Αίτιο, η μοναδική και Ενιαία Αρχή) και ο κόσμος τού ΥΠΑΡΧΩ, δηλαδή το Κοσμικό επίπεδο που δημιουργήθηκε από την « αποστασία » τού λεγόμενου Εωσφόρου.

Πέραν όμως από το Κοσμικό επίπεδο είναι φανερό ότι υπάρχει και ο άυλος Κόσμος του Πνεύματος όπως αναφέρει και το τυπικό τού 18^{ου} βαθμού.

Ως Πνευματικό Κόσμο εννοούμε τον Κόσμο τών Ιδεών, τών Αιτίων και τών Νόμων τής Δημιουργίας. Τα Πάντα στο Πάν – δηλαδή στον Πνευματικό, στον υλικό κόσμο και στους άλλους κόσμους - είναι Ιδέες και εκφράσεις Ιδεών. Οι Ιδέες γίνονται εικόνες στον νοητικό κόσμο και καταλήγουν σαν αποτέλεσμα ως μορφές, ορατές και μη, στον υλικό κόσμο. Εάν τολμούσαμε, όχι ασφαλώς να ορίσουμε τον Θεό ή Μεγάλο Αρχιτέκτονα τού Σύμπαντος (συνοπτικά Μ*Α*Τ*Σ*), αλλά να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε μία μόνο όψη Του, θα μπορούσαμε να πούμε από μία άποψη ότι :

« Είναι η Μονάδα μέσα στην οποία υπάρχουν, με τρόπο μη διακεκριμένο, οι άπειρες και ανόμοιες Ιδέες ».

✎ Τί είναι όμως οι Ιδέες ;

Θα λέγαμε και πάλι, χρησιμοποιώντας με επιφύλαξη τα ατελή νοήματα πού παρέχουν οι λέξεις, ότι είναι το « Περιεχόμενο » τής « Υπερσυνειδήσεως » τού Μ*Α*Τ*Σ*.

Και τί είναι το Πνεύμα ; Το ανθρώπινο Πνεύμα, ως γνωστόν, έχει αντικείμενο του την ιδέα. Λαμβάνει τις εμπειρίες τού σώματος διά τής ψυχής και συλλαμβάνει την ιδέα που τού προβάλλεται.

Εάν τολμούσαμε να δώσουμε έναν ορισμό τού Θείου Πνεύματος θα λέγαμε ότι - από μία άποψη - « Πνεύμα είναι Αρχή αδιαίρετη, αναλλοίωτη και αιώνια, προορισμένη να πληρώσει τούς χώρους τού Θείου Κόσμου και να υπηρετήσει τις εκφράσεις τού Θεού κατά την φύση και το έργο τους ». Αυτό γίνεται με την **Φαντασία**, την **Βούληση** και την **Ισχύ**.

Η **Φαντασία** τού Μ*Α*Τ*Σ* γεννά την Ιδέα.

Η **Βούληση** τού Μ*Α*Τ*Σ* την λαμβάνει και την καθορίζει.

Η **Ισχύς** τού Μ*Α*Τ*Σ* δρά και εμφανίζει το αποτέλεσμα.

Στον Χριστιανισμό τις τρεις αυτές Αρετές τις περιγράφουμε με τους όρους :

Πατήρ (Φαντασία) Υιός (Βούληση – Λόγος) και Άγιον Πνεύμα (Ισχύς – Ενέργεια).

Προτού προχωρήσουμε στις μεθόδους μέσω τών οποίων πετυχαίνεται η αντίληψη τής Ιδέας, θα πρέπει να εξετάσουμε με ποιό τρόπο γίνεται η σύλληψη τής Ιδέας στα τρία επίπεδα : το Πνευματικό, το Ψυχικό και το Υλικό.

Στον υλικό κόσμο, οι αισθήσεις μας δίδουν την συγκομιδή τους από ότι συνέλαβαν από τον εξωτερικό κόσμο.

Το συναίσθημα την μεταφέρει στην νόηση η οποία την επεξεργάζεται δια της σκέψεως..

Ως αποτέλεσμα, μας δίδεται η πρώτη αντίληψη τής εξωτερίκευσης τής Ιδέας.

Στο ψυχικό επίπεδο δεν υπάρχουν δραστηριότητες· εκεί υπάρχει μόνον η δεκτικότητα.

Αυτή παραλαμβάνει την εμπειρία από το εκεί περιβάλλον και την φέρνει στο Ον (ή Εγώ).

Η υπεραίσθηση παραλαμβάνει το αντικείμενο τής δεκτικότητας και το μεταφέρει στην διαίσθηση, η οποία δίδει την αντίληψη τής Ιδέας στο ψυχικό επίπεδο.

Το Πνεύμα τού ανθρώπου ως εικόνα τού Δημιουργού συνίσταται και αυτό από τις τρεις προαναφερθείσες αρετές, την **Φαντασία**, την **Βούληση** και την **Ισχύ**, οι οποίες εκφράζονται στο Κοσμικό επίπεδο λόγω τής ατέλειας του ανθρώπινου όντος σε ποικίλους βαθμούς τελειότητας.

1. **Η Φαντασία** : Είναι η ιδιότητα τού να συλλαμβάνει ο άνθρωπος αφηρημένες έννοιες από το παγκόσμιο Πνευματικό επίπεδο και να τις συγκεκριμενοποιεί μεταφέροντάς τες στον κόσμο τών μορφών. Είναι η οθόνη, επάνω στην οποία προσπίπτουν συνεχώς οι μη μορφολογημένες δονήσεις τού κόσμου τών ιδεών. Στην συνέχεια οι ιδέες - εικόνες τακτοποιούνται σε κάποια σειρά και με κάποια διαδικασία, που αποκαλούμε σκέψη, μετατρέπονται από ακαθόριστες, ασχημάτιστες και θαμπές καθώς είναι, σε μορφολογημένες, σε ευδιάκριτες εικόνες. Η Φαντασία είναι Δημιουργική δύναμη και δεν πρέπει να συγχέεται με την φαντασιοπληξία.

2. **Η Βούληση** : Παραλαμβάνει το απόκτημα τής Φαντασίας, το προσδιορίζει με ένα πιο σαφή τρόπο και τού δίνει μια εντελώς συγκεκριμένη μορφή. Συγχρόνως καθώς η ιδέα γίνεται σαφής και συγκεκριμένη, παρουσιάζεται πρώτα η επιθυμία και στην συνέχεια

εγκαθίσταται η απόφαση, να εξωτερικεύσουμε αυτήν την ιδέα και να την αποδώσουμε στο υλικό επίπεδο.

3. **Η Ισχύς** : Αναλαμβάνει στο σημείο αυτό, εξασφαλίζοντας την συνέχιση ως το τέλος τής προχωρημένης πιά πνευματικής διεργασίας, ώσπου να καταλήξει να γίνει μια απόλυτα καθορισμένη πνευματική σύλληψη, έτοιμη να μεταφερθεί στο σωματικό μέρος τής ανθρώπινης υπόστασης γιά να εκτελεστεί στο υλικό πλέον επίπεδο.

Οι τρεις αυτές αρετές τού Πνεύματος ή καλύτερα αυτό που εννοούμε ως Πνεύμα, γίνονται αντιληπτές και εκφράζονται στο Κοσμικό επίπεδο, ως **Σκέψη** (→ Σύλληψη), **Λόγος** ή **Βεβαίωση** (→ Προσδιορισμός) και **Δράση** ή **Πράξη** (→ Εκτέλεση) και συνιστούν τους τρεις εταίρους τού δράματος τού Χιράμ που επειδή δεν έχουν επιτύχει το καθ' ομοίωσιν λειτουργούν ελαττωματικά και ασύνδετα ή απομονωμένα μεταξύ των (όχι ομοούσια).

Στον 4ο βαθμό αυτή η απομόνωση συμβολίζεται από το δρύφακτο (κιγκλίδωμα) που χωρίζει την συνήθη συνείδηση από τις δυνατότητες προσέγγισης τής συνείδησης τού Πνεύματος που συμβολικά είναι θαμμένο (ο τάφος τού Χιράμ).

Έτσι ο Τρις Ισχυρός Διδάσκαλος λέει απευθυνόμενος προς τον μυσούμενο :

*« καλύψαμε τούς οφθαλμούς σας με μαύρο ημιδιαφανές πέπλο,
διότι όπως δεν βλέπετε καλώς έτσι και δεν αντιλαμβάνεστε καλώς ».*

Επίσης το τυπικό τού 4ου βαθμού αναφέρει ότι ο θάνατος τού Χιράμ συμβολίζει την υποδούλωση τού ανθρώπινου Πνεύματος και ότι δυσκολότερο από την εκπλήρωση τού καθήκοντος είναι η γνώση αυτού που κατά την γήινη ύπαρξη μας πρέπει να είναι η εξασφάλιση τής αθανασίας τού ΕΓΩ και τής Προσωπικότητος μας.

Στο σχήμα παρατηρούμε ότι το σημείο που εκτελεί η ανθρώπινη φιγούρα στα δεξιά, με το δάκτυλο να δείχνει προς τον ουρανό, είναι ακριβώς ίδιο με το σημείο τού 4^{ου} βαθμού κατά την εκφώνηση ζιζόν και την εκφώνηση Χοσεά τού 18ου βαθμού.

Υπονοεί την ανάσταση τού Χιράμ ή και τού Ιησού (18^{ος} βαθμός).

Φαίνεται ότι ο Χιράμ αποτελεί το πρότυπο τού Όσιρη.

Η Ανάσταση τού Όσιρι, το πρότυπο τού Χιράμ

Ας εξετάσουμε όμως συνοπτικά τον μύθο τού Όσιριδος.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΡΙΔΟΣ

Ο πρώτος Θεός τών Αιγυπτίων ήταν ο Δημιουργός Φθα.

Είναι ο δημιουργός τού Σύμπαντος, το Δημιουργικό Πυρ. Ήταν κατά την παράδοση έμπειρος “ εργάτης ” τών μετάλλων, ο χύτης και ο γλύπτης τών θεών που επεξεργάστηκε όλες τις λεπτομέρειες τού σχεδίου τού Κόσμου. Αντιστοιχεί προς τον θεό Ήφαιστο τής Ελληνικής παράδοσης και τον βιβλικό Τουμπαλκάϊν (λέξις τού Γ΄ βαθμού - διδάσκαλος). Μετά την περαίωση τού έργου του παρεχώρησε τον θρόνο του στον Ήλιο Άμμωνα - Ρα, τον μέγα θεό τής Ηλιούπολης και όλων σχεδόν τών άλλων πόλεων τής Αιγύπτου.

Συμβολιζόταν με ένα Οφθαλμό και Σκήπτρο.

Όλες οι άλλες θεότητες συναθροίζονται σε αυτήν την ηλιακή αρχή, τον « κεκρυμένο Ήλιο » που δεν υποπίπτει ούτε στην διάνοια τών κοινών ανθρώπων.

Αυτός ήταν ο υπέρτατος θεός από τον οποίον εξαρτάται ο Κόσμος. Τον Ρα διαδέχτηκε, πριν αναληφθεί στον ουρανό όπου εγκαταστάθηκε οριστικά ως Θεός - Ήλιος, ο υιός του Σού, η ατμόσφαιρα που συγκρατεί τον ουρανό και στην συνέχεια ο εγγονός τού Ρα, ο θεός Κεμπ.

Ο Όσιρις ήταν ο πρωτότοκος υιός τού θεού Κέμπ (Γη) και τής θεάς Νούτ (Ουρανός). Ο Όσιρις, γεννήθηκε στις Θήβες τής Άνω Αιγύπτου, εκεί όπου γεννήθηκαν και τα άλλα τρία αδέρφια του, Ίσις, Σηθ και Νέφθυς και ως Φαραώ έφερε στην Αίγυπτο τον πολιτισμό. Μετέτρεψε τον νομαδικό βίο σε μόνιμη εγκατάσταση, εκπαίδευσε τούς υπηκόους του στην τέχνη τής κατασκευής γεωργικών εργαλείων για την καλλιέργεια τής γης, την παραγωγή σιταριού και σταφυλιών, με σκοπό να τούς εξοικειώσει στην κατασκευή τών απαιτήτων για την διατροφή τους, όπως ο άρτος και ο οίνος.

Εισήγαγε την λατρεία των Θεών, σμίλεψε τις πρώτες εικόνες, ίδρυσε πόλεις και νομοθέτησε δίκαιους νόμους για τούς πολίτες.

Για αυτό, γιά όλες αυτές τις πράξεις του έλαβε την επωνυμία Ουνεφέρ (Αγαθός).

Όλα αυτά βέβαια μας παραπέμπουν σε λειτουργίες τού Πνεύματος.

Πραγματοποιώντας όλα αυτά τα σχέδια στην Αίγυπτο, αποφάσισε να μεταδώσει τον πολιτισμό και στον υπόλοιπο κόσμο. Αφού μετέδωσε τον πολιτισμό σε κάθε σημείο τής γης από το οποίο πέρασε, γύρισε πίσω στην Αίγυπτο. Στην σειρά αυτή τών απογόνων τού πρωταρχικού θεού Φθα, θα αναγνωρίσουν εκείνοι που ασχολούνται με την μυθολογία τών διαφόρων λαών, τις διαδοχικές ενσαρκώσεις τού Λόγου, ο οποίος επανέρχεται στη Γη για να ιδρύσει θεσμούς όλο και περισσότερο πιά ανθρωπιστικούς που αποσκοπούν στην εξέλιξη τής ανθρωπότητας.

Κατά την επιστροφή του ο αδελφός του Σηθ - Τυφών, ο οποίος συμβολίζει τα ακριβώς αντίθετα από τον Όσιρι, δηλαδή την κακία, την βαρβαρότητα και τον πόλεμο, οργάνωσε στην Μέμφιδα ένα συμπόσιο με απώτερο σκοπό να τον σκοτώσει και να πάρει τον θρόνο του. Έχοντας οργανώσει το σχέδιο με 72 ακόμη συνωμότες (η αντί - ιεραρχία τών πεπτοκότων αγγέλων τού “ Αστρικού επιπέδου ”), κατά την διάρκεια τού συμποσίου διέταξε να φέρουν ένα πανέμορφα κατεργασμένο κιβώτιο, , το οποίο θα ανήκε σε αυτόν που θα

χωρούσε ακριβώς μέσα του. Ο Όσιρις μην μπορώντας να υποψιαστεί την συνομοσία τού αδελφού του μπήκε στο κιβώτιο. Τότε οι συνωμότες έκλεισαν και κάρφωσαν το καπάκι τού κιβωτίου και το έριξαν στον Νείλο. Μια άλλη εκδοχή τού τάφου τού Πνεύματος. Το ρεύμα τού ποταμού, κινούμενο προς τα Ανατολικά, το έφερε προς τις ακτές τής Φοινίκης στην ρίζα μιας μυρικής (φυτό που ακμάζει ως θάμνος και ως δέντρο σε ελώδεις τόπους), η οποία μεγάλωσε γρήγορα και το έκρυψε στον κορμό της .

Όταν ο Βασιλιάς τής περιοχής, Μάλκανδρος, έριξε το δέντρο για να το χρησιμοποιήσει ως στήριγμα για τα ανάκτορά του, άρχισε να αναδύεται ένα υπέροχο άρωμα, στοιχείο το οποίο έκανε την Ίσιδα να καταλάβει πως εκεί βρισκόταν θαμμένος ο Όσιρις.

Τον μετέφερε πίσω στην Αίγυπτο και τον έκρυψε από την δολοφονική manία τού Σηθ, αλλά τα πάθη τού Οσίρι δεν είχαν ακόμη περατωθεί διότι επρόκειτο να υποστεί έναν 2^ο θάνατο (Αποκάλυψη τού Ιωάννη) !

Ο μύθος θέλει τον Σηθ, κυνηγώντας μια νύκτα υπό το Φως τής Σελήνης, να βρίσκει τυχαία το φέρετρό τού Όσιρι και για να απαλλαγεί μια και καλή από αυτόν, να τον διαμελίζει σε 7 ή 14 κομμάτια και να τα σκορπά στους τέσσερις ανέμους, δηλαδή στα τέσσερα σημεία τού ορίζοντα :

« έλαβον τὰ ίμάτια αυτού και έποίησαν τέσσαρα μέρη » (Ιωάννης 19 : 23 και 18^ο βαθμός).

Δείτε τι καταπληκτική αντιστοιχία υπάρχει με την μύηση τού βαθμού τού Διδασκάλου !

Η Σελήνη βέβαια παραπέμπει πάλι στις υποσυνείδητες λειτουργίες, αλλά και οι εργασίες σε 4^ο βαθμό γίνονται υπό το φως τής Σελήνης 9 ή 81 φώτα.

Η Ίσις κάνοντας έρευνες βρήκε τα κομμάτια του εκτός από τον φαλλό, τον οποίο κατά τον μύθο τον έφαγε το ψάρι οξύρρυγχος. Υπήρχε και ομώνυμη πόλη στην Αίγυπτο .

Σε ανάμνηση τού περιστατικού κατασκευάζει ομοίωμα τού οξύρρυγχου και οργανώνει την γιορτή τών φαλλοφοριών.

Ο οξύρρυγχος ταιριάζει με την μορφή τού Σηθ, όπως δείχνουν τα σχήματα.

Ο ΘΕΟΣ ΣΕΤ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΩΡΟΥ

ΟΞΥΡΡΥΓΧΟΣ

Η Ανάσταση τού Οσίρι , το πρώτοπτυπο τού Χιράμι

Η αναπαράσταση τού ανδρικού γεννητικού οργάνου βρίσκονται στο κέντρο αναρίθμητων τυπολογικών τελετουργιών που είναι αφιερωμένες στην γονιμότητα, την αναπαραγωγή και την αέναο ανανέωση τής Φύσεως.

Είναι περαιτέρω ο Δημιουργός, ο πρωταρχικός Άνθρωπος στην δημιουργική λειτουργία του.

Στους μύθους με φαλλικό χαρακτήρα, ο διαμελισμός τού Θεού αντιστοιχεί με την μετάβαση από το ακαθόριστο στο καθορισμένο.

Σε πολλούς μύθους (όπως τού Οσίριδος) ο Θεός που ανίσταται (η επάνοδος τού πρωταρχικού Χάους στην Τάξη) έχει χάσει το μόριο του, διότι αυτό έχει διαμοιραστεί στο ανθρώπινο γένος τής Γης με την λειτουργία τού Ιερού πυρός (**I.N.R.I.**) που εξασφαλίζει και συντηρεί την Ζωή.

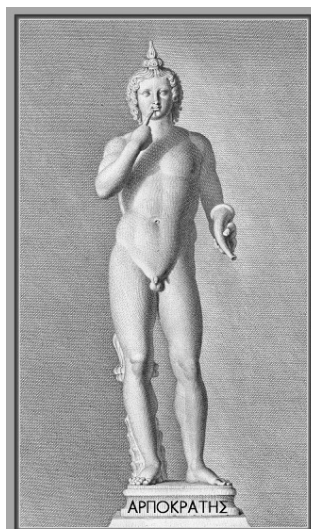
Έτσι ο φαλλός, με την δημιουργική βέβαια έννοια τού ιερού πυρός, θέλει παραμείνει σε αδράνεια για τούς περισσότερους ανθρώπους μέχρι τού τέλους τών καιρών, εφ' όσον ο άνθρωπος θα υπόκειται στις επιταγές τής γέννησης και τού θανάτου σπαταλώντας την Δημιουργική Ενέργεια μόνον για προσωπική ικανοποίηση ή γιά αναπαραγωγή !

Κατά κάποιον τρόπο η αποκατάσταση τού ανδρικού μορίου τού Όσιρι από την Ίσιδα είναι ένας συμβολισμός τής αποκατάστασης τής Θείας φωτεινής Ουσίας παραπλανηθείσης από την επιθυμία (Σηθ - Εωσφόρος) στον κατώτερο κόσμο στον οποίο ζούμε.

Με την βοήθεια τής αδελφής της Νέφθυς, τού Άνουβι, τού Θωθ και τού υιού της Ώρου και χρησιμοποιώντας για άλλη μια φορά την θεουργία, προσάρμοσε τα μέλη τού Όσιρι και τον επανέφερε στην ζωή κάνοντας τον αθάνατο. Αναστημένος πλέον και ενώ θα μπορούσε να επανακτήσει τον θρόνο του στην Αίγυπτο, αποσύρθηκε στα Ηλύσια Πεδία, όπου υποδεχόταν τις ψυχές τών δικαίων και βασίλευε επί τών νεκρών.

Ο υιός Ώρος ή Αρποκράτης ή Απόλλων στους αρχαίους Έλληνες, όταν έφτασε σε ηλικία που μπορούσε να πολεμήσει, προετοιμάστηκε για τον πόλεμο εναντίον τού Σηθ.

Ενδιαφέρουσα αντιστοιχία είναι το σημείο σιγής τού 4ου βαθμού, που προσομοιάζει με το σημείο σιγής τού Αρποκράτη !

Ο Ώρος είναι Ηλιακός θεός που συμβολίζει το Πνεύμα.

Το μάτι τού Ώρου (Udjat), είναι ο μυστικός οφθαλμός ή Παντεπότης οφθαλμός, ο οποίος είναι ανοιγμένος προς όλους τούς κόσμους και προβλέπει την έλευση τών κακών πνευμάτων (ειδώλων - στοιχειακών) - [το Αστρικό Επίπεδο].

Είναι σύμβολο τής εποπτείας, της υπερβατικής οράσεως και τού φωτός (Ήλιος).

Χρησιμοποιούσαν το Ούζατ στην κατασκευή περιάπτων (φυλακτηρίων) καθώς και στην σαρκοφάγο τής μούμιας, με την έννοια τής δυνατότητας να ξαναδεί το Εγώ τού σώματος που περιέχει. Ο πόλεμος κράτησε χρόνια μέχρι που επενέβη ο Θωθ, βασιλιάς τής Σοφίας και τής μαγικής τέχνης. Ο Θωθ χώρισε την Αίγυπτο σε δύο κομμάτια και έδωσε την Κάτω Αίγυπτο (γόνιμο έδαφος) στον Ώρο και την Άνω Αίγυπτο (έρημο) στον Σηθ.

Ο μύθος τού Οσίριδος, όπως και κάθε μύθος, είναι μια αλληγορική διήγηση με στόχο την διδασκαλία. Μέσα από αυτόν ξεπετάγονται τα στοιχεία τού καλού και τού κακού, τής ανάστασης, τής αθανασίας, τής μετενσάρκωσης. Ο Όσιρις είναι το Φως και ο Σηθ το σκοτάδι. Η αιώνια πάλη καλού και κακού και οι δυνάμεις οι οποίες τα υπηρετούν αντίστοιχα.

Οι δυνάμεις που υπηρετούν το σκότος (το κακό = Σηθ) δεν αναφέρονται ξεχωριστά στον συγκεκριμένο μύθο. Οι δυνάμεις τού φωτός (καλό= Όσιρις) εμφανίζονται αυτόνομες σαν πρόσωπα, δηλαδή : Ίσις, Ώρος και Νέφθυς. Με τον συνδυασμό αυτών τών δυνάμεων, υπό την επήρεια τής θεουργίας, αυτές γίνονται ικανές να ανασυνθέσουν τις ιδιότητες-μέλη τού διαμελισμένου Οσίριδος, να τον αναστήσουν και να τον καταστήσουν αθάνατο (Χιράμ). Αντίστοιχος μύθος είναι ο αρχαιοελληνικός μύθος τού Διονύσου ο οποίος κοιμάται (πεθαίνει) το φθινόπωρο και εγείρεται (ανασταίνεται) την άνοιξη καθώς και ο μύθος τής Περσεφόνης που μισό χρόνο μένει στον κάτω κόσμο και μισό χρόνο επιστρέφει στον άνω κόσμο.

Παρά το γεγονός ότι ο Σηθ και οι δυνάμεις του κακοποίησαν (έβλαψαν) τον Όσιρη, τελικά δεν αδικούνται από τον Θωθ, αλλά τούς παραδίδεται το ήμισυ τού Βασιλείου, ίση δηλαδή περιοχή όση και το κάτω βασίλειο το οποίο δίδεται στον Ώρο (εναρμόνιση τών αντιθέτων).

Έτσι αντιλαμβανόμαστε ότι το λευκό και το μαύρο (τα εναλλάξ τετράγωνα τού δαπέδου τού Εργαστηρίου) δεν είναι αντίπαλα χρώματα, αλλά αναγκαίο συμπλήρωμα το ένα τού άλλου. Ένα απλό παράδειγμα είναι η πορεία τού σπόρου τού σιταριού.

Πρέπει να ταφεί στο χώρο τού σκότους (κάτω από την γη – διασκεπτήριο) να διαμελιστεί και αλλιωθεί ώστε αναγεννώμενο υπό το φως σαν βλαστός (η εισιτήριος λέξη τού εταίρου είναι Σιμπολέθ : που σημαίνει σίτος - εβραϊκά לֶחֶם) να έρθει σε καρποφορία που είναι και το ζητούμενο τού κάθε αναζητητή - μνημένου.

Ο διαμελισμός τού Οσίριδος γίνεται σε 7 ή 14 κομμάτια συμβολίζοντας με τον τρόπο αυτό την πολλαπλότητα από την ενότητα.

Όποια από τις δύο εκδοχές και αν λάβουμε υπόψη μας καταλήγουμε στον ιερό αριθμό 7, ο οποίος συμβολίζει την τελειότητα και την ολοκλήρωση.

Έτσι έχουμε τα 7 ιερά κέντρα (ιεροί τροχοί - δίσκοι), τους 7 Γίγαντες τής Δημιουργίας, οι οποίοι συμβολίζουν την κάθοδο τού Λόγου στην ύλη, στην Αποκάλυψη τού Ιωάννη ... (7 Αγγέλους, 7 σφραγίδες, 7 ιππείς, 7 σημάδια, 7 σάλπιγγες) κ.ο.κ..

Ο διαμελισμός αυτός συμβολίζει την εξάπλωση τής Πνευματικής Ουσίας τού Θεού.

Παρόμοιο συμβολισμό συναντάμε στο Μυστήριο τής Θείας Κοινωνίας, όπου μοιράζεται στους πιστούς ο οίνος και ο άρτος ως το αίμα και σώμα τού Θεού (Δείπνο Ροδοσταύρων). Και μετά τον θάνατο η ελπίδα γιά μια μεταθανάτια ζωή και για μια αναγέννηση (η ακακία), αλλά και γενικότερα να τονισθεί η δύναμη τής κυκλικής φάσης τής ζωής, η επανενσάρκωση.

Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο οι Αρχαίοι Αιγύπτιοι ήταν ο πρώτος λαός που υποστήριξε ότι η ψυχή είναι αθάνατη και ότι μετά το θάνατο τού ανθρώπινου σώματος η ψυχή ξαναγυρίζει ... τελικά σε ανθρώπινο σώμα.

Τέλος η απόσυρση τού Οσίριδος στα Ηλύσια Πεδία συμβολίζει την απόσυρση τού Πνεύματος καθώς έχει τελειώσει τις δοκιμασίες του και πλέον θα συνεχίσει σε άλλα επίπεδα τής Δημιουργίας !

Κάτι ανάλογο λοιπόν συμβαίνει και στην περίπτωση τού Μυστικού Διδασκάλου όπου επτά τέκτονες, κατά αναλογία με την αλληγορία τού Οσίριδος, συνενώνονται – συνεργάζονται για να αντικαταστήσουν και αποκαταστήσουν τον δολοφονημένο Διδάσκαλο Χιράμ (Όσιρι).

Με μια λέξη, όλα αυτά είναι η Ιστορία τής Ψυχής και όχι συγκεκριμένα μιας καθορισμένης Ψυχής, διότι πραγματεύονται τούς άθλους όχι ενός ιστορικού ατόμου, αλλά τού ανθρώπου στον κύκλο τής εξέλιξης του.

Έτσι οι περιπέτειες τού Όσιρι και του Ιησού είναι κοινές γιά τούς ανθρώπους και τούς θεούς. Η ανάσταση Εκείνου, αλληγορεί την επιτέλεση τού σκοπού τής ανθρωπότητας, δηλαδή την αποθέωση τής ανθρώπινης Ψυχής.

Ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως Θείας καταγωγής, αλλιώς δεν θα μπορούσε να ανέρχεται προς τα ανωτέρα πεδία, αναζητώντας την φύση τής Θείας Ουσίας.

Ο Σηθ - Τυφών όμως, δηλαδή οι χαμηλές έλξεις τού μεταβαλλόμενου και συνεχώς ρέοντος Αστρικού Πεδίου, κατορθώνει να περιορίσει την ανθρώπινη ψυχή - τον Όσιρι - μέσα στα στενά όρια τού γήινου περιβλήματος, τού πολυτελούς κιβωτίου (τάφου εν προκειμένω) , και τον ρίχνει εντός τού συνεχώς μεταβαλλόμενου ύδατος τών ενσαρκώσεων και επανενσαρκώσεων τής εκδηλωμένης Φύσεως. Το ακατάσχετο όμως ρεύμα τής εξέλιξης, φέρει αυτόν προς το φως, προς Ανατολάς. Κατόπιν πολλαπλών ενσαρκώσεων και αποσαρκώσεων, η Ψυχή με την βοήθεια τής Αγάπης (Ίσις), τής Σοφίας (Θωθ) και τού Πνεύματος (Ωρος), κατορθώνει να ανυψωθεί μέχρι τής πηγής της, να αναστηθεί στην Ουράνια ζωή τού Φωτός. Είναι οι τρεις που ανασταίνουν τον Χιραμ στην μύηση τού διδασκάλου.

Ο Ήλιος, μετά την πάλη για την “ ύπαρξη ” και μετά την ανάπτυξη τής δυνάμεως του κατά το πρώτο μέρος τού έτους (τρεις μήνες τού χειμώνα - τρεις αχρείοι εταίροι), φθάνει τελικά στο κορύφωμα τού θριάμβου του, παρέχοντας την ζωή σε όλα τα πλάσματα.

Ωριμάζει το σιτάρι και τα σταφύλια, για να υποχωρήσει για μία ακόμη φορά μπροστά στον χειμώνα (Σηθ).

Με όμοιο τρόπο και το μικρό σπέρμα, βλαστάνει και δίδει τον καρπό που αποθηκεύεται και θυσιάζεται για την διατροφή τού ανθρώπου και τών άλλων ζωικών μορφών.

Η ιστορία τού μικρού σπόρου είναι ανάλογη προς την ιστορία τού ανθρώπου ο οποίος αναπτύσσεται, μέσα από τον κύκλο τών μεταμορφώσεων του, χωρίς να αποφεύγει και αυτός τον νόμο τής θυσίας υπαγόμενος στον Βασικό Νόμο τής Ζωής και αναγεννώμενος πολλές φορές καθίσταται με την σειρά του στον κύκλο τών ενσαρκώσεων του, ο πατέρας και διδάσκαλος άλλων ψυχών που ποθούν και αυτές το φως τής τελείωσης.

ΤΑΦΟΣ - Είτε παρουσιάζεται υπό μορφήν απερίτου λοφίσκου, είτε ανυψουται πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑπὸ μορφήν πυραμίδος, ὁ Τάφος ἀναφέρεται εἰς τὴν συμβολικὴν τού Ὁρους. Ἐπισημαίνει τὴν αἰωνιότητα τής ζωής μέσω διαφόρων μετασχηματισμῶν.

Ἀντιστοιχεί στον χειμώνα και την σπορά. Ὁ σπόρος πρέπει να πεθάνει στην γη για να βλαστήσει νέο φυτό. Συμβολίζεται με το μαύρο κοράκι καθώς και με τον θάνατο τού κοινού ἀνθρώπου ὁ οποίος παριστάνεται με ἓνα σκελετό ἢ με μια νεκροκεφαλή (Caput Mortum). Διὰ τοῦτο ὀρθῶς ἐλέχθη ὑπὸ τίνος ἀρχαίου Ἑλλήνου, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἀποδίδουν μείζονα σημασίαν εἰς τὴν κατασκευὴν τού τάφου τῶν, παρά εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς κατοικίαν τῶν.

Ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου ἐγκαθιστάμενος ἀνδριάς εἶναι τὸ εἶδωλον τού θανόντος. Δέν εἶναι ἐπ' ἀναγκῆς τὸ ἀγάλμα να ὀμοιάζει μὲ τὴν ὄψιν αὐτοῦ. Πολλάκις μάλιστα ἡ ἀνθρωπίνη μορφή, ἀντικαθίσταται με συμβολικὴ παράσταση σφιγγός, σειρήνος, λεόντος ἢ ταύρου.

Το τυπικὸ τού Ροδόσταυρου, ξεκάθαρα καί με ἐκπληκτικὴ σαφήνεια ἀναφέρει :

“ Συνταυτίζοντας τὸ ἔργο τῶν Ροδοσταύρων πρὸς τὸ ἰδικόν του ἔργο, ὁ Τεκτονισμὸς προκήρυξε τὴν σπουδὴ τῆς Φύσεως ὡς μέσον πάσης προόδου ... οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι ὑπῆρξαν μεγάλοι φυσιοδίφες οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὸ , κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰλικρινές, πρόσχημα τῆς Ἀλχημείας , ὑπῆρξαν οἱ πρωτεργάτες τῆς ἐρεῦνης, τῆς βαθιάς παρατηρήσεως, τῆς ἐπιστήμης οἱ Ροδόσταυροι κατέληξαν να συγχωνευθοῦν εἰς τὸν Τεκτονισμὸν ὡς εἶναι εὐκόλο να τοὺς ἀναγνωρίζουμε μεταξύ τῶν πνευματικῶν προγόνων μας ... ”

Εἶναι ἀξιοθαύμαστο τὸ ὅτι και οἱ ἀλχημιστές μίλησαν ἐπίσης για τὸ πέρασμα μέσω τῶν ἐπτὰ σταδίων τού Μεγάλου Ἔργου, καθένα ἀπὸ τα ὁποῖα συνέδεσαν με ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ παραδοσιακοὺς πλανήτες και τα ὁποῖα στάδια ἀναφέρονται σε ἀρχαῖες και σύγχρονες μυστικὲς μεθόδους που χρησιμοποιοῦνται για να ἐπανασυνδεθεῖ ἡ ἀτομικὴ συνείδηση τού ἀνθρώπου με τὴν Κοσμικὴ Συνείδηση. Δηλαδή να πετύχουν τὴν ἀπολύτρωση τού ἀνθρώπινου πνεύματος ἢ τού Διδασκάλου Χιράμ, καθ' ὅτι σύμφωνα με τα περιγραφόμενα στο 9^ο βαθμὸ : « ὁ θάνατος τού Χιράμ συμβολίζει τὴν υποδούλωση τού ἀνθρώπινου Πνεύματος ». Το ἀκρώνυμο V.I.T.R.I.O.L. που χρησιμοποιεῖται στην ἀλχημικὴ λογοτεχνία εἶναι τα ἀρχικὰ τῆς Λατινικῆς φράσης *Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem*, ἢ « ἐπισκέψου τὸ ἐσωτερικὸ τῆς γῆς και ἐκεῖ καθαιρώντας θα βρεῖς τὴν ἀπόκρυφη Λίθο ».

Κατά συνέπειαν, καλούμαστε να κατεβούμε στην γη, στον κάτω κόσμο ή στο ασυνείδητο. Η Γη και ο τάφος είναι φυσικά το σύμβολο τού φυσικού ατόμου.

Το άτομο πρέπει να γίνει συνειδητό τού εσωτερικού του κόσμου, ποιός είναι, τι κάνει, ποιά είναι τα κίνητρά του, κ.ο.κ. Μόλις η προσοχή κατευθυνθεί προς το εσωτερικό μας, ένας ολόκληρος νέος κόσμος ανοίγεται, ο κάτω κόσμος, ο Άδης, η σκοτεινή σφαίρα τών σκιών και τών τεράτων. Η κάθοδος αυτή καλείται επίσης « Regressus ad Uterum = επιστροφή στην μήτρα », όρος που χρησιμοποιούν συχνά οι τελετές μύησης.

Στον Τεκτονισμό είναι το προστάδιο τής μύησης, ο Σκοτεινός Θάλαμος ή Διασκεπτήριο. Πρόκειται για μια συμβολική επιστροφή σε μια ιδιαίτερης πρωταρχικής σπουδαιότητας κατάσταση ύπαρξης που κάθε άτομο φέρνει στο συλλογικό του ασυνείδητο.

Διότι βαθιά μέσα στο άτομο ή στο σκοτάδι τής ψυχής του (υποσυνείδητο - βάθος τής συνειδήσεως) υπάρχουν οι αιτίες και η προέλευση τών ανθρώπινων ενεργειών.

Επομένως το « Regressus ad Uterum » είναι μια απαραίτητη προϋπόθεση για να εισέρθει στον φεγγαρόφωτο τομέα τού θανάτου (Μέσον Δώμα - Αστρικό επίπεδο και καταχθόνιος θάλαμος στον 18^ο βαθμό) και στην συνέχεια να ζήσει την εμπειρία τής αναγέννησης.

Χιράμ σημαίνει « **Ζωή εν ύψει** », δηλαδή μια κατάσταση Συνείδησης ανώτερης μορφής. Δυστυχώς την ανώτερη αυτήν Συνείδηση, τον Χιράμ, φονεύουν τα ελαττώματα, τα πάθη και τα νοητικά βάρη, που παριστάνονται συμβολικά από τούς τρεις αχρείους φονιάδες-εταίρους.

Συνεπώς ο Χιράμ Αμπίφ, μέσα μας, δηλαδή η Συνείδηση ανώτερης μορφής πού συμβολίζει (δηλαδή το Πνεύμα - Ρουάχ), είναι « φονευμένος ».

Αλλά ας εξετάσουμε τώρα, ακόμη βαθύτερα, τις λειτουργίες τού ανθρώπινου Πνεύματος. Όπως είναι γνωστό, ο εγκέφαλος είναι η έδρα λήψεως τών σωματικών αισθήσεων, της δημιουργίας τών ιδεών και τής αποστολής εντολών για την συνειδητή εκτέλεση τών αποφάσεων τού Νού. Είναι το κέντρο τής σκέψεως και τής βουλήσεως, βρίσκεται δε σε συνάφεια με τον Θείο, τον ανώτερο Κόσμο.

Θα μπορούσαμε ίσως να πούμε, χωρίς φόβο, ότι όλη η σωματική οντότητα επικεντρώνεται ή εντοπίζεται σε ένα και μόνο όργανο - τον Εγκέφαλο.

Το σώμα προμηθεύει την ύλη που απαιτείται για τη λειτουργία τού νευρικού συστήματος, η ψυχή προμηθεύει την ζωτική δύναμη η οποία κινεί την ύλη, το δε Πνεύμα θέτει όλα αυτά στην εκτέλεση συνειδητών ενεργειών.

Το σώμα μας δίνει το ένστικτο, η ψυχή την Αρετή και το Πνεύμα την Σοφία.

Όταν η Βούληση κάνει κακή χρήση αυτών, έχουμε την αποκτήνωση για το σώμα, την κακία για την ψυχή και την άγνοια για το Πνεύμα.

Αυτοί είναι, σε μία πρώτη θεώρηση, οι τρεις αχρείοι εταίροι που φονεύουν τον Διδάσκαλο Χιράμ, δηλαδή το Πνεύμα και την Συνείδηση, κατά την αλληγορία τής μύησης τού τρίτου συμβολικού βαθμού τού Διδασκάλου !

Έτσι, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το Πνεύμα κυβερνά, η ψυχή ζωοποιεί και το σώμα βαστάζει το σύνολο.

Αυτές είναι με άλλα λόγια οι τρεις βασικές λειτουργίες του ανθρώπου.

Η κατεύθυνση για την κανονική εξέλιξη του ατόμου πρέπει να δίνεται πάντα από την ανώτατη αρχή, το Πνεύμα. Αλλιώς (όπως δυστυχώς συμβαίνει με τούς περισσότερους ανθρώπους), το Πνεύμα παύει να εκτελεί τον προορισμό του και αφήνει την ψυχή να υφίσταται τις εξωτερικές ή εσωτερικές επιδράσεις, οι οποίες με το να ενεργούν αντίστροφα το συσκοτίζουν και το εμποδίζουν να εκδηλωθεί κανονικά, ώστε τελικά να το θέτουν σε φαινομενική αχρηστία. Εδώ ακριβώς, στο χώρο της ψυχής (Μέσον Δώμα), λαμβάνει χώραν το αλληγορικό δράμα της δολοφονίας του Χιράμ. Για τον λόγο αυτό κατά την μύηση, ο χώρος του τεκτονικού εργαστηρίου είναι συσκοτισμένος και τα αργυρά δάκρυα (ύδωρ - ψυχισμός) με τα οποία είναι διαποτισμένες οι μελανές επενδύσεις των τοίχων υποδηλώνουν ότι η εργασία γίνεται στο επίπεδο της ψυχής.

Ο μόνος φωτισμός που υπάρχει οφείλεται σε τρία μυστηριώδη Φώτα (αστέρες), τα οποία υποδηλώνουν τις τρεις πρωταρχικές αρετές του Πνεύματος που είναι :

η **Φαντασία**, η **Βούληση** και η **Ισχύς** (δηλαδή ότι λέμε ενέργεια και δυναμισμό).

Αντιστοίχως πλησίον στον ανοικτού τάφου υπάρχουν οι τρεις σταυροί † † † που συμβολίζουν την σταύρωση των τριών αυτών αρετών όταν λειτουργούν ελαττωματικά υπό την ιδιότητα των αχρείων εταίρων.

Όλες οι προσπάθειες λοιπόν του ανθρώπου πρέπει να τείνουν στην υποκατάσταση του κατωτέρου και μη πλήρως συνειδητού όντος από το ανώτερο Ον, όπου μόνον ο Νούς ή καλύτερα το Πνεύμα δια του Νου να Δεσπόζει και Κυριαρχεί.

Στην μνητική ορολογία, ο όρος **Κυριαρχώ** και **Κυριαρχία** αναφέρεται :

στον εξακολουθητικό έλεγχο της λογικής και της κρίσεως σε όλες τις εκδηλώσεις του ανθρώπου, καθώς και στην δικαία χαλιναγωγήση των ορμών της ψυχής και του σώματος του.

Η αποκατάσταση των ανθρώπων της ύλης στην πνευματική πορεία υπαινίσσεται ως « αποκατάσταση της όρασης στον τυφλό » και αργότερα ως « ανάσταση των νεκρών ».

Αυτό υπονοούσε και ο Ιησούς, για τον ανθρώπους τους βυθισμένους στην ύλη που αποτελεί και τον συμβολικό τάφο τους, όταν έλεγε

« *Αφες τούς νεκρούς θάψαι τούς εαυτών νεκρούς* » (Ματθαίος κεφάλαιο 8 : 22).

Φυσικά εννοούσε τους **ζωντανούς νεκρούς**, δηλαδή αυτούς που διαβιούν σαν νεκροί, σε ένα μνήμα που είναι το υλικό τους σώμα και η υποδουλωμένη στην υλικότητα προσωπικότητα ! Ο τάφος είναι επίσης σύμβολο της ΕΛΠΙΔΟΣ !

Μερικές Ευαγγελικές περικοπές :

Ιωάννης κεφ. 20 1~9

1 Και την πρώτη ημέρα μετά το Σάββατο η Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται πρωί στο μνήμα, ενώ ήταν ακόμα σκοτάδι, και βλέπει το λίθο σηκωμένο από το μνήμα.

2 Τρέχει, λοιπόν, και έρχεται προς το Σίμωνα Πέτρο και προς τον άλλο μαθητή που αγαπούσε ο Ιησούς, και τους λέει : « Πήραν τον Κύριο από το μνήμα και δεν ξέρουμε πού τον έθεσαν».

3 Εξήλθε τότε ο Πέτρος και ο άλλος μαθητής και έρχονταν στο μνήμα.

4 Έτρεχαν, λοιπόν, και οι δυο μαζί. Αλλά ο άλλος μαθητής έτρεξε μπροστά ταχύτερα από τον Πέτρο και ήρθε πρώτος στο μνήμα

5 και, αφού έσκυψε, βλέπει να βρίσκονται κάτω οι επίδεσμοι, δεν εισήλθε όμως.

6 Έρχεται τότε και ο Σίμωνας Πέτρος, που τον ακολουθούσε, και εισήλθε στο μνήμα. Και βλέπει τους επιδέσμους να βρίσκονται κάτω,

7 και το μαντίλι, που ήταν πάνω στο κεφάλι του, να μη βρίσκεται κάτω μαζί με τους επιδέσμους, αλλά χωριστά τυλιγμένο σ' ένα μέρος.

8 Τότε, λοιπόν, εισήλθε και ο άλλος μαθητής που ήρθε πρώτος στο μνήμα, και είδε και πίστεψε.

9 Γιατί δεν είχαν ακόμη καταλάβει τη Γραφή, ότι αυτός πρέπει από τους νεκρούς να αναστηθεί.

Ιωάννης κεφ. 5 25~29

25 Αλήθεια, αλήθεια σας λέω ότι έρχεται ώρα, και μάλιστα είναι τώρα, που οι νεκροί θα ακούσουν τη φωνή του Υιού του Θεού και όσοι άκουσαν θα ζήσουν.

26 Γιατί όπως ακριβώς ο Πατέρας έχει ζωή μέσα στον εαυτό του, έτσι και στον Υιό έδωσε ζωή να έχει μέσα στον εαυτό του.

27 Και του έδωσε εξουσία να κάνει κρίση, επειδή είναι Υιός ανθρώπου.

28 Μη θαυμάζετε γι' αυτό, επειδή έρχεται ώρα κατά την οποία όλοι όσοι είναι στα μνήματα θα ακούσουν την φωνή του

29 και θα πορευτούν έξω, όσοι έκαναν τα αγαθά σε ανάσταση ζωής, ενώ όσοι έπραξαν τα κακά σε ανάσταση κρίσης για καταδίκη.

Ματθαίος κεφ. 27 51~53

51 Και ιδού, το καταπέτασμα του ναού σχίστηκε από πάνω ως κάτω στα δύο, και η γη σείστηκε και οι βράχοι σχίστηκαν,

52 και τα μνήματα ανοίχτηκαν και πολλά σώματα κοιμισμένων αγίων εγέρθηκαν

53 και, αφού εξήλθαν από τα μνήματα, μετά την έγερσή του εισήλθαν στην άγια πόλη (Ουράνια Ιερουσαλήμ – 19^{ος} βαθμός) και εμφανίστηκαν σε πολλούς...

Ιόλαος